

Ani jsme se nenadáli a skončil nám únor, nejkratší měsíc v roce, a máme tady březen. S ním se stahuje do kouta i zima, která některým letos trochu zkomplikovala lyžařské výcvikové kurzy kvůli nedostatku sněhu, ale doufám, že nezkazila dotyčným prázdninový pobyt na horách. Také se nedalo přeslechnout malé oddechnutí našich spolužáků, kteří se radovali, že skončilo pololetí a teď mají trochu klidu od učení. V únoru jsme si připomněli Svatého Valentýna, čili svátek všech zamilovaných. Lidé různého věku si vzpomněli na blízkou osobu a dali jí nějaký dárek. Ať to byl plyšový medvěd nebo červená růže, milované osobě to rozhodně udělalo radost. Takže i vy, kdo jste slavili tento mimořádný den, jste určitě nezapomněli na někoho, kdo vám je blízký. Jestli jste nic nedostali, nezoufejte, protože je tu nové číslo našeho školního časopisu. Snad vás články v těchto dnech zahřejí u srdce stejně jako přicházející jarní dny.

Jana Kapounová společně s redakcí časopisu Malíček

Lyžařský kurz na Šerlichu

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

*Rok 2006 je sice už za námi, ale nás by přeci jen zajímalo, co jste v něm prožili hezkého a nebo naopak něco nepříjemného, a tak jsme se vás ptali: **Co se vám vybaví, když se řekne rok 2006?***

Martin I. A: Mně se vybaví Vánoce na horách, protože se mi to moc líbilo a byl jsem tam s maminkou a tatínkem.

Míša II. A: Když jsem byla poprvé na táboře, nejvíce se mi líbilo běhání ve vodě.

Pája II. B: Když jsme byli na Slovensku. Hrála jsem tam na počítači.

Eliška II. B: Vánoce, protože jsem dostala plyšového medvídku.

Filip III. A: Mistrovství světa ve fotbale, protože fotbal je můj koníček.

Anička III. A: Narodil se mi bratranec, kterého jsem si moc přála.

Kája IV. A: Hádky v rodině, hlavně se sestrou, dělaly jsme si naschvály. Byla to docela sranda.

Jessica IV. B: Lyžák, protože mě to tam bavilo.

Simča IV. B: Závodý s koňmi, protože můj nejoblíbenější zvíře je kůň.

Klára IV. B: Vánoce, protože jsem dostala dárky, které jsem si přála.

Petra V. A: Letní prázdniny, protože jsem byla s tátou na čundru.

Dan V. A: Zima, protože jsme jezdili s bratránkem na hory, kde stavíme iglú.

Honza VI. B: Škola, protože jsem neměl vloni moc velké úspěchy ☹.

Monika VI. A: Dovolená v Řecku, protože jsem tam byla poprvé.

Honza VII. B: Vybaví se mi super prázdniny, jízda na skatu, volnost a závody na skateboardu

Radim VII. B: Silvestr, protože je to pro mě jediný svátek, který je pro mě nejlepší.

Tom VIII. A: Jel jsem sám do Pardubic. Byl to velký, skvělý zážitek.

Verča VIII. B: Čeština, protože jsem z ní měla špatné známky.

Aja VIII. B: Vybaví se mi ohňostroj, protože mě strefila raketa. Narodil se můj bratříček a moje sestřička.

Kát'a VIII. B: Vzpomínám na úmrtí mého strejdy a kamaráda od babičky.

Eliška IX. B: Spousta legrace, učení, rozhodování, na jakou školu půjdu, a utváření nových přátelství.

Lucka IX. A: Vybaví se mi škola, protože je to nejdůležitější v mém životě.

Paní učitelka Janečková: Vybaví se mi krásná svatba dcery v Praze a radostné očekávání první vnučky.

Paní učitelka Šustrová: Více zdravotních problémů v rodině (manžel a dcera).

Vychovatel Fanda Nový: Vybaví se mi perfektní houbařská sezóna, prostě houbařův rok.

Paní učitelka Truncová: Pro mě rok 2006 znamenal první rok strávený na této škole. Příjemně strávené dny s kolegy na Šumavě. Zjištění, že když kormidelník i háček pádlují na stejné straně lodi, mohou i tak zdárně doplout do cíle. (VIŘ, PAVLO?)

Paní učitelka Sádecká: Pejsek, protože jsme si vzali z útulku pejska, který změnil velmi život naší rodiny.

Pája Venclová a Denča Kreuzerová, VII. A

Seznámení s ...

V tomto čísle vám představíme osobu, která tu dříve pracovala jako asistentka, ale od tohoto roku pracuje jako vedoucí školní jídelny. Ráda sportuje a miluje italskou kuchyni. Už víte, o koho jde? Ano, představujeme vám **KATEŘINU MALÍNSKOU**.

Víme o vás, že jste dříve pracovala na naší škole. Co jste tady konkrétně dělala?

Pracovala jsem tu jako asistentka.

Jak jste se od této práce dostala do jídelny?

Dozvěděla jsem se, že paní Nekvapilová půjde do důchodu, tak jsem o toto místo projevila zájem.

Co vaše práce obnáší?

Organizování a řízení chodu školní jídelny.

Vymýšlíte například jídelníček?

Ano. Vymýšlíme ho spolu s kuchařkami.

Čím se řídíte?

Řídíme se výživovými normami. Oběd se také musí vejít do finančního limitu, ale hlavně při sestavování jídelníčku pracuje naše fantazie.

Co se vám líbí na naší škole?

Celková atmosféra. Můžete říct svůj názor, neučíte se vše nazpaměť, učíte se spolupracovat. Prostě celkový způsob výuky.

Co vám v poslední době udělalo největší radost?

Taneční vystoupení mé dcery.

Jaký je váš oblíbený sport a proč?

Jestli myslíte, na jaký sport se ráda dívám, tak to je například atletika, hokej, lyžování nebo bruslení. Ale jestli chcete vědět, jaký sport dělám já, tak to je v létě plavání, jízda na kole. V zimě lyžuji. A proč? Protože si ráda dávám do těla a přitom si „vyčistím hlavu“.

Jaký je váš oblíbený film?

Lepší pozdě nežli později.

Co děláte ve volném čase?

Chodím cvičit. O víkendu jezdíme na chalupu a tam ráda pracuji na zahradě.

Co nejraději jíte?

Miluju italskou kuchyni- pizzu, špagety, lasagne.

Čeho se nejvíce bojíte?

Nejvíce se bojím těžkých nemocí.

Zažila jste na Vánoce něco zajímavého?

Ne, Vánoce u nás proběhly klidně a v pohodě.

Dostala jste k Vánocům nějaký netradiční dárek?

Letos ne, ale loni jsem dostala od Ježíška seskok padákem.

Sabina Tomaidesová, Jana Kapounová

Rozhovor

Eliška a Alžběta Svobodovi chodí na naši školu už šest let. Nemají to v životě lehké, protože se musí vyrovnávat s tělesným hendikepem. Letos přestoupily na druhý stupeň. Je po vysvědčení, a proto jsme se rozhodli, že jim položíme pár otázek, abychom se dozvěděli, jak se jim na druhém stupni daří.

Jak se vám přestupovalo na II. stupeň? Jaký jste měly pocit?

Alžběta: Přestupovalo se mi dobře a měla jsem vynikající pocit.

Eliška: Přestupovalo se mi velmi dobře a měla jsem povzbuzující pocit, protože jsem si už připadala větší.

Jaká věc je pro vás na II. stupni nejlehčí a naopak, která je nejtěžší?

Alžběta: Nejlehčí věc pro mě je, že už dostáváme známky, a nejtěžší, že se už musíme hodně učit.

Eliška: Nejlehčí věc pro mě je, že tady máme výtah, a tak je pro nás snadnější pohybovat se po škole, a nejtěžší stejně jako pro Alžbětu, že se musíme hodně učit.

Jaký máte oblíbený a naopak neoblíbený předmět?

Alžběta: Můj oblíbený předmět je angličtina, protože mě hodně baví a je pro mě asi nejsnadnější předmět ze všech, no a můj neoblíbený předmět je fyzika, protože ji méně chápu a je pro mě velice těžká.

Eliška: Můj oblíbený předmět je angličtina, protože ji lépe chápu než ostatní předměty díky paní učitelce Tereze Sommersové a taky protože jsem starší, a můj neoblíbený předmět je matematika, protože v matematice probíráme věci, kterým nerozumím.

Na II. stupni se vám změnilo hodně učitelů, a dokonce vám i nějací přibyli, co na ně říkáte?

Alžběta, Eliška: Na každý předmět máme nějakého jiného učitele a připadají nám senzační, hodně nás toho naučí a jsou velice sympatičtí.

Letos jste na vysvědčení dostali poprvé známky. Jak se vám vysvědčení zdařilo? A co říkáte na známky?

Alžběta: Vyhovují mi více známky, protože hned vím, jak na tom jsem. No a na vysvědčení jsem měla vyznamenání. Měla jsem moc dobrý pocit.

Eliška: Já na vysvědčení měla také vyznamenání a měla jsem velice dobrý pocit a stejně jako Alžbětě mi víc vyhovují známky.

Dostaly jste o Vánocích nějaký vysněný dárek? A jaký?

Alžběta: Dostala jsem mobilní telefon, který jsem si přála dlouhou dobu, ale tušila jsem, že ho dostanu.

Eliška: Mně se splnil sen a dostala jsem VHS Hurvínkův rok. Mám již celou sérii VHS, CD a i knížku.

Čekají vás jarní prázdniny. Máte už nějaké konkrétní plány? A jaké?

Alžběta, Eliška: Těšíme se, až pojedeme do Třemošnice k tetě a hlavně, až si odpočineme od školy a vůbec od všeho.

Co říkáte na nový výtah?

Alžběta: Výtah se mi hodně líbí. Když jedeme, mluví to tam jako v metru. Taký jezdí hodně rychle, mohu si tam i sednout a jsem strašně ráda, že už ho máme.

Eliška: Výtah je super a jsem ráda, že ho máme, lépe se pohybuji po škole. A jsem ráda, že se už nemusím drcat po schodech.

Markéta Krčilová a Leona Stará, VI. B

Ze života školy

Vánoční jarmark

Na naší škole je pomalu tradicí, že pár dní před Vánoci se koná Vánoční jarmark. A i letos to nebylo výjimkou.

Zahrada školy praská ve švech, stánky jsou na svých místech a v hrnci se vaří voda na čaj. To znamená jediné - vánoční jarmark je zahájen. Vánočnímu jarmarku ale předchází přípravy, které probíhají zpravidla od listopadu. V hodinách výtvarné výchovy, na keramickém kroužku a v družině žáci naší školy vyrábějí všelijaké drobnosti, například svíčky či různé obrázky nebo přáníčka. Při předmětu Člověk a svět práce se plní oplatky karamelovým krémem a suší se křížaly. Křížaly se v den jarmarku ještě váží do sáčků. Děti ve sboru

nacvičují koledy, moderátoři si připravují scénář a pan školník s pomocníky připravují na dvoře školy stánky. V den jarmarku to od rána ve škole voní, protože se děti z prvního stupně střídají v kuchyni, kde se peče vánoční štrúdl.

A jak to vůbec na letošním jarmarku vypadalo? Naši redaktori časopisu Malíček prodávají rozšířená vánoční čísla a hosté u stánků si prohlízejí všelijaké drobnosti, které vyrobili žáci naší školy. Na stáncích, které jsou ověšeny vánočními lampiony, je k vidění mnoho věcí - od svícíků až po obrázky v rámečku. Všichni, kteří na vánoční jarmark přijdou, si určitě odnesou nějakou maličkost, ať už pro sebe nebo jako vánoční dárek pro své blízké. Ale hlavně tu vystupují žáci a učitelé. Zpívá zde například sboreček paní učitelky Jitky Krausové a Miroslavy Bukáčkové či Franta medvěd a jeho "eskymáčata". Na klávesy hraje hudební škola Roland pod vedením pana učitele Martina Křivky. Právě hudební škole ještě jednou mockrát děkujeme za zapůjčení veškeré aparatury. Na flétničky nám pískají děti pod vedením paní vychovatelky Blanky Tomáškové a pár vánočních koled nejen v českém jazyce zpívají učitelé cizích jazyků. Dokonce zde vystupuje i dechový soubor s bývalým zástupcem naší školy, panem Bakešem. No prostě je o zábavu postaráno a všude je tu cítit vánoční atmosféra.

Bohužel už odbila sedmá hodina a vánoční jarmark končí. Osobně si myslíme, že ten letošní jarmark se vydařil stejně tak jako všechny předchozí, a že se tu všichni určitě bavili. Pro naši školu znamenal vánoční jarmark také nějaké finanční zdroje. Na vánočním jarmarku se vybralo celkem 14 796 korun a z této částky škola uhradila na přípravách celkem 4 510 korun. To znamená, že celkem jsme získali 10 286 korun. Tyto peníze budou věnovány na účet Kubu rodičů a z tohoto účtu se bude platit například keramická hlína, glazury, barvy nebo například běžky na lyžařské kurzy. Také se část peněz věnuje na nadační fond.

A tak mockrát děkujeme těm, kteří přispěli nějakou tou korunou!

Nikola Hrouzková, Milan Vojta VIII.A

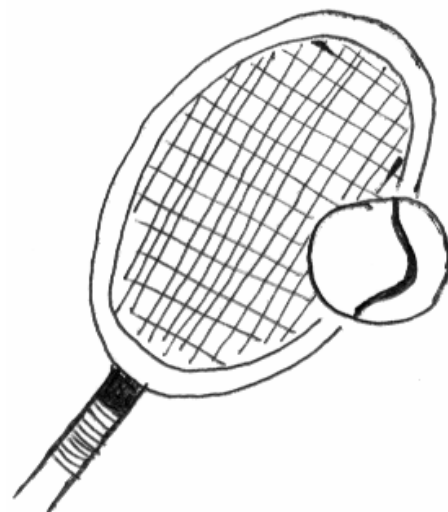
Vánoční X - boj

O Vánocích se rozdávaly dárky, hodně se jedlo, chodilo se po návštěvách, ale málokdo ví, že se také sportovalo. 25. prosince se totiž uskutečnila akce s názvem Vánoční X - boj.

A kdo jste tam byl, tak víte, že se našlo dokonce osm mužů, kteří se i o Vánocích nebáli propotit si pořádně trika a zasportovat si. Že nevíte, o koho se jedná? Tak my vám je teď představíme: Zdeněk Brož - ředitel Základní školy Dr. J. Malíka, Aleš Valenta - olympijský vítěz v akrobatickém lyžování, Martin Dejdar-herec, moderátor, Petr Steiner - spolupořadatel, zástupce vznikajícího nadačního fondu, Jiří Hrdina - mistr světa, hokejista, trenér, Petr Rezníček - místostarosta Chrudimi, Jan Rosák - moderátor, Petr Vladyka - ligový fotbalista a nesmíme zapomenout ani na muže, který nás celým odpolednem provázel - Oldřich Tomáš - moderátor rádia Frekvence 1 a Evropy 2. Závodilo se v pěti různých disciplínách - tenis,

nohejbal, volejbal, basket, fotbal - střelba na bránu. X-Boj probíhal od 16 hodin přibližně do sedmé hodiny večerní.

Do programu se mohli aktivně zapojit i diváci. Do hlediště byly hozeny tři míče. A ten, na kterého se usmálo štěstí a chytil míč, se mohl pokusit o získání ceny od společnosti Alpine Pro. A ptáte se jak? Soutěžící měli za úkol trefit se co nejvícekrát do basketbalového koše. Všem se to dařilo na výbornou a spokojeně se s vyhranými cenami vrátili na svá místa do hlediště.

Naši vystupující nejen sportovali, ale někteří jedinci publiku i zazpívali. A takhle nám soutěž po soutěži uplynulo celé odpoledne a začalo se stmívat. Když všichni dohráli a dosoutěžilo se, přišlo na řadu udělování cen a vyhlášení výsledků. Každý ze soutěžících dostal kytíčku, láhev vína, tričko s logem, tašku s uzeninami, pusu a samozřejmě i obrovský a dlouhý potlesk. No a poté, co se hala vylidnila, začalo se uklízet. Každý se chopil nějaké té práce, aby se to rychleji uklidilo. Všichni jsme si z této akce odnesli krásné zážitky a doufáme, že nadace uskuteční další akci. No a co dodat? Přečtěte si rozhovory se soutěžícími, a jestli vás zajímá něco blíže k této akci, jak vznikala, proč a za jakým účelem, pusťte se do čtení. A pokud se bude zase nějaká akce konat, určitě přijďte a pobavte se s námi.

Rozhovor s pořadatelem

Jak jste přišel/přišli na název X-boj?

Podobná akce se již v Chrudimi před lety konala – byl to sportovní sedmiboj, ve kterém se utkaly známé osobnosti. Řekli jsme si, že by něco takového mohlo být zajímavé i teď. Akce se rodila rychle a pracovní název „X-boj“, nevěděli jsme, kolik bude disciplín, již zůstal. Je to tak otevřené do dalších eventuálních ročníků.

Za jakým účelem byla tato akce připravena?

Je to prosté – sehnat finance pro vznikající nadační fond. Ten by měl pomáhat žákům účastnit se akcí, kterých by se ze závažných důvodů nemohli zúčastnit.

Měla tato akce pro školu nějaký význam? Jaký?

My věříme, že ano. Podle mých informací již někteří okusili „kouzlo“ této akce na vlastní kůži. A to byl účel.

Co příprava na X-boj představuje?

Parta mladých lidí, kteří mají zájem. Nejdřív byl nápad s nadačním fondem, pak jsme „přepadli“ Martina Dejgara, který pomohl sehnat osobnosti „Pražáky“, no a pak se dala dohromady ta parta „mladých“, kteří mají zájem – a bylo to. Stačí sehnat lidi (soutěžící, pořadatele, moderátora, zvukaře, ...), místo, sponzory, nechat vytisknout plakáty apod. A akce je na světě. Abych to nezlehčoval, nějaké úsilí to dalo. Hlavně jsme chtěli, aby se akce líbila, a to jak divákům, tak

sponzorům, a aby přinesla nějaké finance. Obojí se, doufám, alespoň částečně podařilo.

Mě/i jste jinou představu o průběhu této akce?

Snad jsem očekával více diváků. Tam jsou ještě rezervy. Věřím, že pokud se nám podaří letos připravit 2. ročník, bude to lepší.

Splnilo se vaše očekávání?

Myslím, že účel akce splnila - neuškodila, lehce pobavila a přinesla nějaké finance.

Bylo něco, co vás na této akci opravdu překvapilo?

Byl jsem překvapen bezvadným přístupem „kluků“ – osobností. Byli naprosto přirození, obyčejní, přitom například Jirka Hrdina (hokejista) je trojnásobný vítěz Stanley Cupu, Aleš Valenta (spoluhráč pana ředitele Brože) je olympijský vítěz v akrobatickém lyžování – fakt skvělí chlapíci.

Bylo něco, co by vás na této práci vyloženě unavovalo nebo nebavilo?

Snad jen na počátku, když jsem oslovil jednoho z možných sponzorů, kdy jsem dostal „co proto“. Jinak jsem od počátku věřil, že z toho něco dobrého vzejde.

Co pro vás v této práci bylo potěšením?

Skoro všechno. Rád jedním s lidmi. Rád jsem přesvědčil Martina D., kolegy basketbalisty, několik sponzorů, organizační tým, že to bude o „něčem“. Snad se povedlo. Ale největším potěšením pro mě osobně bylo, když jsem se dozvěděl, že 1. žák vyráží na lyžařský výcvikový kurz a my jsme mu k tomu trochu pomohli. To bylo asi největší plus.

Jak se vám podařilo sehnat slavné osobnosti?

Po hokejové exhibici k filmu „Poslední sezóna“ na zdejším „zimáku“ jsem chvíli poseděl s Martinem D. na večeři. A protože jsme spolužáci a kamarádi z gymplu, „ukecal“ jsem ho, ať zkusí sehnat pár kolegů. No – a sehnal.

Bude se v tomto roce pořádat tato akce nebo nějaká podobná za stejným účelem?

Zatím je to v jednání, ale zájem z naší strany (pořadatelé) je. S Martinem D. vstoupím do jednání na jaře. Myslím, že je reálné zkusit další ročník uspořádat.

Myslíte, že bude mít úspěch?

Věřím, že bude-li na celou věc více času, máme-li nějaké zkušenosti a víme-li, kde jsme nějaké věci nedotáhli, měla by se akce povést ještě lépe než první (jak já říkám „nultý“) ročník. Uvažuji i o jiné akci, ale je to pouze ve fázi nápadu a plánování. V úspěch samozřejmě věřím.

Řekněte nám něco blíže k nadaci.

Nadace – přesněji nadační fond se v těchto dnech zapisuje do rejstříku nadačních fondů. Rejstřík nadačních fondů je veřejný seznam, kam se podobné subjekty zapisují. Rejstřík vede krajský soud. Již dříve bylo uvedeno, co je jeho účelem. Základní kámen byl položen, teď je na nás, co postavíme dál. Pomůže-li fond byť jen pár žákům ročně, nebyla ta „práce“ o ničem.

Rozhovor s účastníky

PETR STEINER

Proč jste se této akce zúčastnil?

Domluvil jsem se s Martinem s tím, že spolu utvoříme soutěžní dvojici – jako „za mlada“. A proč – rád sportuji, zvlášť mohu-li přispět na dobrou věc a taky chtěl jsem porazit pana ředitele Brože (což se mi nepodařilo – snad letos).

Která disciplína vám byla nejbližší k srdci?

Asi basket a volejbal. Jinak jsem všežravec a všesportovec (nemám rád gymnastiku).

Která naopak ne?

Měl jsem strach z tenisu, dlouho jsem ho nehrál.

Připravoval jste se nějak na tuto akci?

Připravuji se celý rok. Speciální příprava – dvoudenní přísná „vánoční“ dieta (2x husokachna, knedlík,)

Jak se vám hrálo a spolupracovalo s vaším „spolusoutěžícím“ Martinem Dejdařem?

S Martinem jsem od studií nic nehrál, takže to byla velká neznámá. Někdy to klaplo, někdy ne. Ale akci jsme si oba užili.

ZDENĚK BROŽ

Proč jste se této akce zúčastnil?

Nápad na uspořádání Vánočního X-boje vznikl v souvislosti se zřízením Nadačního fondu Klubu rodičů a přátel naší školy. Fond je určen výhradně k podpoře účasti žáků školy, kteří se nemohli z finančních důvodů účastnit výukových seminářů a sportovních kurzů programu Spolu to dokážeme. Svoji přítomnost na akci jsem tedy bral jako samozřejmost. S aktivní účastí v jedné ze soutěžních dvojic jsem však vůbec nepočítal. Rozhodnutím organizátorů „nominovat“ mne do dvojice s Alešem Valentou jsem byl, vzhledem ke své v poslední době nepříliš velké sportovní aktivitě, docela zaskočen.

Jak se vám tato akce líbila nebo jak na vás působila?

Mně se líbila a myslím, že i většina diváků se dobře bavila. Celá akce byla perfektně připravena a zorganizována. Ještě jednou bych chtěl i touto cestou poděkovat všem, kteří se na její přípravě i zajištění podíleli. Odvedli skvělý výkon.

Která disciplína vám byla nejbližší k srdci?

Asi tenis, který jsem kdysi trochu hrával. Bohužel poslední dva roky jsem ho vůbec nehrál a tomu odpovídal i můj výkon. Mimo podání jsem moc zdařilých úderů nezahrál. Trochu tomu napomohl i povrch v hale, kde míčky místo odskoku klouzaly a ani osvětlení nebylo pro tenis zcela ideální.

Která naopak ne?

Tak to byl rozhodně nohejbal, který se mi nelíbí a hraji ho jen velmi nerad.

Připravoval jste se nějak na tuto akci?

Ano, koupil jsem si nové tenisky.

Jak se vám hrálo a spolupracovalo s vaším spoluhráčem Alešem Valentou?

S Alešem se mi hrálo výborně. Je velmi sympatický a příjemný, má všestranný sportovní talent a ve všech disciplínách se mu velmi dařilo. Já jsem se snažil mu to především příliš nekazit.

Měl jste možnost se s vaším spoluhráčem nějak blíže poznat?

Na to bohužel nebyl čas. Před začátkem turnaje jsme se jen rychle seznámili a stihli si asi deset minut „zatrénovat“ tenis. Pak už jsme jen hráli nebo sledovali výkony našich soupeřů.

Jaký je váš názor na tuto akci?

Jsem velmi rád, že se touto akcí podařilo získat finanční prostředky pro nově zřízený Nadační fond. Už v lednu umožnil příspěvek z fondu účast dvěma žákům na lyžařském kurzu.

Bylo něco, co vás na této akci opravdu překvapilo?

Byl jsem mile překvapen především tím, že jsem ji bez větší úhony přežil.

Co vás na této akci zaujalo?

Zaujetí a sportovní výkony všech „kolegů sportovců“.

Co vás zklamalo?

Mimo mého výkonu v tenise vůbec nic.

Co byste na ní změnil?

Nic zásadního mne nyní nenapadá.

Možná by se mohla zkrátit hrací doba tenisu jen na jeden set.

Myslíte, že tato akce bude mít úspěch i v dalších letech, pokud se bude konat?

To si netroufnu odhadnout. Bude asi hodně záležet na tom, kdo se bude turnaje účastnit, aby byl pro diváky dostatečně atraktivní.

Zuzana Steinerová VIII.A a Nikola Hrouzková VIII.A

Olympiáda v českém jazyce

Čekáme před učebnou výtvarné výchovy celí nedočkaví a povídáme si o tom, jaké úkoly nás dnes v pátek 5. ledna ve školním kole Olympiády v českém jazyce čekají. Po příchodu paní učitelky Brožové školní kolo začíná. Jak žáci 9. ročníku, tak i my osmáci dostáváme před sebe zadání školního kola a všichni se pouštíme do jeho řešení. Některé úkoly jsou těžké, některé snazší. Mně osobně přišel slohový úkol asi nejlehčí, a tak po jeho dokončení odevzdávám svoje odpovědi a odcházím spolu se svými spolužáky domů. Cestou se jich ptám, jak oni vyřešili zadané úlohy, a čím více o tom diskutujeme, tím více mám pocit, že jsem 33. ročník školního kola Olympiády v českém jazyce nezvládl. A tak s nejistotou odcházím domů. A jaké že úkoly se objevily ve školním kole? Zde si můžete pár úkolů ze zadání vyzkoušet:

- 1. V textu jsme zachytili slovní tvar pracích. Uved' na příkladech vět či slovních spojení, ke kterým slovům tento tvar může náležet. (Neuvažujte o možnostech obsahujících vlastní jména.)**
- 2. Napište následující pořekadlo v původní podobě:**
Všude dobře, tak co doma.
- 3. Napište tři rčení, pořekadla a další obdobná ustálená spojení, kde se vyskytuje slovo doma, a stručně vysvětlete jejich význam.**

Tak co, zapotili jste se při řešení těchto úkolů nebo si myslíte, že byste školní kolo Olympiády v českém jazyce vyřešili se stoprocentní správností? Tak či onak 33. ročník má naše škola za sebou a já společně za redakci časopisu Malíček přeji všem, kteří postupují do okresního kola a budou naši školu reprezentovat, hodně štěstí!

Milan Vojta, VIII.Ā

*A na závěr si můžete přečíst slohový úkol žačky osmé třídy Nikoly Tajzlerové na téma **Kdyby uměly mluvit ...***

Kdyby rostliny uměly mluvit

Myslím si, že kdyby uměly rostliny mluvit, tak bychom se nestačili divit. Vyčetly by nám, jak se o ně špatně staráme. Na druhou stranu by to ale bylo fajn. Mohly by si s námi povídat o tom, jak to chodí ve světě rostlin. Společně bychom pozorovali oba světy, zajisté velmi odlišné světy. Ve světě rostlin je podle mě klid a mír. Nijak mezi sebou neválčí a žijí v harmonii. Nemají problémy s tím, kdy mají vstávat a kdy se jít učit. Pouze rostou, vyhřívají se na sluníčku a možná spolu klábosí o tom, jak se mají dobře či ne.

Mezi rostlinami je ale určitě hodně rozdílů. Všechny jsou sice krásné, ale vlastnostmi se liší. Třeba taková fialka je podle mě velice skromná a nenáročná, kdežto růže je pyšná a musí mít vše, co si zamane. Kdyby si spolu tyto dvě květinky povídaly, jejich rozhovor by probíhal asi takhle:

Fialka: „Přeji pěkný den.“

Růže: „Hmm, a co jako?“

Fialka: „Proč jsi taková?“

Růže: „Jaká taková? Jsem přeci krásná a ušlechtilá. Jsem královnou všech květin a nikdo se mi nemůže rovnat!“

Fialka: „Krásná, to ano, ale nemáš srdce a jsi zaslepená svojí pýchou. Mysli také někdy na ostatní a ne jen na sebe!“

Růže: „Proč bych to dělala? A vůbec, ty mi tu nemáš co přikazovat!“

Fialka: „Já ti ale nic nepřikazuji, pouze ti radím. Ale když o to nestojíš, tak nemá cenu se s tebou dál bavit. Ahoj!“

Růže: „Tak si jdi, já se můžu bavit s kýmkoliv jiným.“

Nevím, jestli to takhle doopravdy chodí, ale kdyby rostliny uměly mluvit a my bychom je slyšeli, je možné, že by to tak mohlo být.

Projektový den „ROZUMÍME PENĚZŮM“

Vcházíme do třídy a jsme celí nedočkaví. Proč? Dnes je čtvrtek 25. ledna a naše třída VIII. A má mít projektový den. Bohužel nikdo neví, jak se bude projekt jmenovat. – Teda ví, učitelé, ale nikdo nám to nechce prozradit. V osm hodin přichází do třídy paní učitelka Iva Brožová s paní učitelkou Naďou Cempírkovou. Dostáváme od nich barevné zelené lístečky a máme na ně sami za sebe napsat, jaké máme životní hodnoty. Je to docela těžké vymyslet deset životních hodnot, ale myslím si, že jsme to nakonec všichni zvládli. Poté dostáváme ještě jeden papír a tentokrát si máme ve dvojici říci, jaké životní hodnoty si každý z nás napsal. A ty, na kterých jsme se shodli, máme napsat na ten papír. Já jsem byl ve dvojici se Zuzkou a docela jsme se shodli – na papír jsme napsali například: rodina, přátelé, peníze, zábava,...

Po této práci jdeme na koberec, a tam se musíme všichni (celá třída) shodnout jenom na pěti životních hodnotách. Bylo to dost těžké, všichni svůj návrh hájili, ale nakonec jsme to zvládli a paní učitelka Brožová nám konečně prozradila název projektu, který nese název „Rozumíme penězům“ a GE Money Bank ho „testuje“ na základních a středních školách.

Po velké přestávce jsme přemýšleli nad tím, co se nám vybaví, když se řekne slovo **peníze**. Vymysleli jsme například: směnný kurz, banky, půjčky a mnoho dalšího. Pak jsme si sedli na koberec se zavřenýma očima a do ruky každý dostal nějaký předmět. Když jsme oči otevřeli, zjistili jsme, že se jedná o víčko z PET lahve a podle barvy víčka jsme se roztřídili do skupin. V této vytvořené skupině jsme dostali lísteček, na kterém bylo napsáno například: otec, syn, dcera, matka, Prostě na lístečcích byla napsána role v rodině. Dále tam stálo povolání a praxe (např. lékař, praxe 7 let) a také plat, který za tuto práci

dostáváme. Nakonec bylo na lístečku napsáno, jaké zájmy daná osoba má. Když jsme otočili papírek, všimli jsme si, že je na lístečku napsáno písmeno – například A, B, C,... Podle těchto písmen jsme vytvořili nové skupiny, a tím jsme vytvořili „svoji“ rodinu. To znamená, že já jsem tvořil rodinu s Katkou, Lukášem a Verčou, přičemž Katka byla moje manželka a zároveň matka Lukáše a Verči. Od paní učitelky jsme dostali papír, na kterém bylo napsáno: „Domácnost B“ a na papíře byl vypsán všechn náš majetek.

Za úkol jsme dostali pantomimicky předvést naše zájmy a poté představit naši rodinu. Rodin bylo asi pět. Po splnění tohoto úkolu jsme dostali opět další úkol. – Na lístečku byly napsány ekonomické pojmy a my jsme je měli vysvětlit. Když jsme usedli „se svou rodinou“ zpět do lavic, dostali jsme náš rodinný rozpočet, kde jsme mohli vidět, kolik korun platíme měsíčně, ročně a za co. Nám to přišlo dost dobré, vidět, kolik korun za co a jak často platíme, ale objevili jsme i chybu v rozpočtu. Po této práci jsme přemýšleli o tom, co vše může změnit rodinný rozpočet – například – dědictví, výhra, úmrtí,...

Kdykoliv máme nějaký projekt, je skoro samozřejmostí, že je skvělý. I tentokrát tomu tak bylo a já doufám, že si někdy ještě něco podobného zopakujeme, protože mi tento projekt hodně dal.

Milan Vojta, VIII. A

“PÍSMENKOVÁ SLAVNOST” v prvních třídách

Máte rádi písmenka? No, prvňáčci určitě ano, a proto se také na projektový den s názvem “Písmenková slavnost” moc těšili. A proč by ne, vždyť i s písmenky může být zábava, ale hlavně jsou potřeba. A jelikož to byl pro prvňáčky vůbec první projekt, tak jsme u toho nemohly chybět, a proto jsme s nimi s radostí strávily dopoledne.

A co od projektu očekávali? Co chtěli dělat? Nebo jakému ze školních předmětů by se rádi věnovali?

Nikča S. : Výtvarné výchově, protože ráda kreslím a stříhám.

Nikča A.: Těším se a doufám, že budeme něco vyrábět, moc mě to baví.

Kristinka: Matematice a výtvarce, oboje mě baví a jsou to zábavné předměty.

Daneček: Chtěl bych si hrát, stavět a hlavně odpočívat.

Matěj: Myslím, že si tu užijeme spoustu legrace, hraní, možná budeme i kreslit a vyrábět.

A je to tu! Osmá hodina odbila, všichni jsou připravení na svých místech v lavicích a nedočkavě čekají, co se bude dít. Paní učitelka děti zve na koberec. Představí nás a zeptá se dětí: „Víte, co vůbec znamená slovo projekt?“ Děti se hlásí jak o život a říkají mnoho zajímavých odpovědí, například slyšíme: „Třeba projekt domu.“ Poprvé si děti také ve skupince zkusí napsat, co očekávají od

tohoto dne. Všichni se radí a přemýšlejí, co by chtěli dnes dělat. Když tak obcházíme jednotlivé skupinky, všímáme si, že děti mají podobné myšlenky. Často se objevují nápady, jako třeba odpočívání, práce s písmeny, modelování, kreslení, ale hlavně slovo abeceda. Paní učitelky se hbitě pohybují mezi lavicemi a radí dětem, jak o tom přemýšlet. Je hotovo! Nadešel čas vše prokonzultovat a nalepit nápady na flip do nakreslené knížky. Posadíme se do lavic. Na tabuli jsou napsaná písmenka abecedy, tak jak jdou na sebou. Nejprve si musíme zopakovat písmenka, která už známe, jak ukazuje paní učitelka ukazovátkem po lístečkách s písmeny. Pak, jak mají být správně za sebou podle tabule. Všem to jde skvěle a paní učitelky mají z dětí radost. Překvapuje nás, že některé děti už abecedu dobře znají. Po přečtení celé abecedy se paní učitelka ptá: „K čemu je nám vlastně abeceda platná?“ Všichni se hlásí jako o život, ale pořád to není přesná odpověď. Konečně zazní správná věta. „Na hledání v seznamech.“ Paní učitelka si oddychne a hned jeden seznam vytáhne. Jsou to zlaté stránky (telefonní seznam). Hned předvedeme, jak se v seznamu hledá, a že je tam opravdu všechno seřazené podle abecedy. Další aktivita je zaměřená na písmenka abecedy. Každý si vylosuje lísteček s písmenkem a textem. Tento lísteček bude po celý projektový den jen jeho. V tomto textu musí najít písmenko, které je nahoře, a vybarvit ho nebo jinak označit. Všichni se do toho pustili a rychle úkol splnili. Je hotovo. Rozdáme si mazací tabulky, každý žák má svou vlastní a napíšeme všechna slova, která v sobě mají písmenko z našeho lístečku. Představíme si naše slova a jdeme na koberec. Dostaneme pokyn, abychom se seřadili do dlouhé řady podle abecedy. Po seřazení provedeme kontrolu. Každý nahlas vysloví popořadě své písmenko. Hurá! Všichni to zvládli. Posadíme se a posloucháme, jak nám čte paní učitelka pohádku O zvířátkách na výletě. V této srandovní pohádce si zvířátka zpívají krásnou písničku:

*„A, B, C, D KOČKA PŘEDE,
E, F, G, H KUŘE BĚHÁ,
I, J, K, L PES NĚKAM ŠEL,
M, N, O, P KONÍK KOPE,
Q, R, S, T KOZY VEZTE,
U, V, X, Y, Z JENOM ZA PENÍZE.*

Podle nás tato říkanka dětem hodně pomáhá při naučení celé abecedy a taky asi prvňáčky baví, jelikož si ji při vybarvování písmenek pořád broukají. Je pět minut po jedenácté hodině a všichni se vracíme zpět do lavic. Co se bude dít teď? Běhá hlavou nejen mně, ale i všem dětem. Paní učitelka oznamuje: „Tak děti, teď se rozdělíme na dvě skupinky. Jedna tu zůstane se mnou a druhá půjde s paní vychovatelkou do školní družiny.“ My jsme moc zvědavé na to, co se bude dít v družině, a proto vyrážíme s dětmi potichu ze třídy. Jsme na místě. Paní vychovatelka má v ruce igelitovou tašku a děti jsou zvědavé, co v ní je. Ani my to

nevíme, a proto jsme rády, když už ji paní vychovatelka otevře. Nachází se v ní slané těsto, aby si děti vymodelovaly svá jména a ozdobily si je. Všichni se do toho s nadšením pustí a hrozně se snaží. Potom se to ještě dozdobí za pomoci víček a vykrajovátek. Jsou do práce tak zabráni, že ani nevnímají, co jim paní vychovatelka říká. Poslední úpravy a už je hotovo. Nadešel čas pro výměnu skupin. Dojdeme hezky v tichosti do třídy. Zde se pracuje na výrobě erbů, ale nejsou to jen takové erby! Jsou to erby s našimi jmény. A jak si takový erb vyrobit? Potřebujeme jen nůžky, papír, tužku a pastelky. Nejprve si vystříhneme z papíru tvar našeho erbu. Přehneme na polovinu a uděláme asi jeden centimetr od kraje rámeček. Napíšeme do erbu velkým písmem naše jméno, ale je důležité, aby se písmenka dotýkala okraje. Teď papír přiložíme k oknu a z druhé strany vše obtáhneme. Zbývá jen náš erb pořádně ozdobit tak, aby se nám líbil a byl takový, jaký si ho představujeme. Projekt je ale bohužel u konce a nám nezbývá nic jiného, než ho celý zhodnotit. Všem se tento den líbil.

Myslíme si, že se projektový den „Písmenková slavnost“ opravdu povedl a my jako „pozorovatelky a pomocnice“ jsme byly velmi mile překvapeny, kolik toho už děti z prvních tříd umějí a samy dokáží. Moc se nám to celé líbilo, užily jsme si to a doufáme, že prvňáčkům hodně přinesl a hlavně je bavil stejně jako nás.

Co se ti na dnešním projektovém dni nejvíce líbilo nebo tě bavilo?

Martínek: Práce s těstem, baví mě modelovat a vytvářet, ale jinak se mi to líbilo celé.

Honzík: Líbil se mi celý den, ale nejvíc mě zaujalo vytváření vlastního erbu. Moc se mi líbí a myslím, že se mi povedl.

Filípek: Modelování, vytváření erbu a celkově vybarvování. Moc se mi tento den líbil.

Anetka: Hrozně se mi líbilo vytváření erbu, vybarvování písmenek a bavila mě říkanka.

Andrejka: Kreslení, malování erbu a moc mě bavilo modelování mého jména.

Johanka: Nejvíce se mi líbilo tvoření abecedy.

Kuba: Jak jsme si četli pohádku o zvířátkách na výletě, byla moc srandovní.

Nikolka: Ve škole mě nejvíce baví výtvarná výchova, a proto mě bavilo modelování jmen. Hlavně jsem si vyhrála se zdobením svého jména.

Nikola Hrouzková a Zuzana Steinerová, VIII. A

Zápis do prvních tříd

Je pátek 26. ledna a já rychle běžím do školy, abych nezameškal tu velkou událost. Od tří hodin totiž začne zápis budoucích prvňáčků na naši školu...

Po příchodu do školy potkávám Zuzku Steinerovou a Katku Vodovou, které budou provázet rodiče společně s dětmi po škole, a tak se k nim přidávám. Už před třetí hodinou vchází do školy první rodiče spolu se svými ratolestmi – budoucími prvňáčky, a tak je směřujeme do 1. tříd. Od tří hodin může vše začít. Paní učitelky se dětem představí a kolem krku jim dají sluníčko s jejich jménem.

Po chvíli si vlastně uvědomím, že se musím jít podívat do 3. podlaží, kde budou hrát žáčky z osmých tříd dětem pohádku „Budulínek“. Po příchodu do třídy vidím připravené kulisy a mé spolužačky v kostýmech babičky, dědečka, Budulínka a lišky. Na stolech leží umělé perníčky a papírové kalhoty s tkaničkou. Přemýšlím o tom, co s tím budou děti dělat, ale najednou do třídy vstoupí pan učitel Baťa a říká nám, ať se všichni připravíme, že děti už jdou sem. Nastává zmatek a všichni panikaří. Dědeček hledá brýle, babička svoji hůlku,...

Za chvíli už jsou všichni na svém místě a do třídy vchází prvních šest dětí spolu s rodiči, babička je vítá a představuje svého vnoučka Budulínka a tímto pohádka začíná. Jistě pohádku o Budulínkovi znáte – zlá liška unese Budulínka a poté ho jdou babička s dědečkem zachraňovat. Děti dostávají za úkol ozdobit perníčky, k čemuž používají barevné kartičky různých tvarů. Při tomto zdobení mají za úkol poznat, o jakou barvu a jaký tvar se jedná. Někomu to jde rychleji, někomu pomaleji, ale každému se to nakonec povede. Když jde babička spolu s dědečkem zachránit Budulínka, musí děti poznat, jaké nářadí se skrývá ve skříni, a po Budulínkově záchraně pomáhají Budulínkovi zašít kalhoty. K tomu používají papírové kalhoty s tkaničkou, tento úkol je velmi obtížný, ale opět ho všichni splní. Ale co to? Liška utekla z pytle, do kterého ji dědeček chytil, a utíká na školní chodbu, ale děti s Budulínkem běží za ní a míčí se do zlé lišky střejí. Poté odchází spolu s paními učitelkami pryč. Takto to probíhá až do půl páté, dokonce se i jeden budoucí prvňáček zeptal Budulínka: „A to si takhle budeme hrát ve škole stále?“ V šest hodin večer páteční zápis končí, ale v sobotu bude zápis pokračovat.

Celkově na naši školu v pátek přišlo přes padesát budoucích prvňáčků a v sobotu asi dvanáct. Určitě je budeme vídat příští školní rok na našich chodbách, protože podle informace od pana ředitele bylo všech padesát sedm zapsaných žáků přijato ke školní docházce do naší školy

Milan Vojta, VIII. A

VÝSLEDKY ZÁPISU DO ZÁKLADNÍCH ŠKOL V CHRUDIMI PRO ŠKOLNÍ ROK 2007/2008

škola	celkový počet dětí u zápisu	z toho žádostí o odklad	počet zapsaných dětí
ZŠ Dr. J. Malíka	68	11	57
ZŠ Sladkovského	29	10	19
ZŠ Husova	29	7	22
ZŠ Dr. Peška	53	9	44
ZŠ Školní náměstí	22	1	21
ZŠ U Stadiónu	55	8	47
c e l k e m	256	46	210

Vysvědčení v prvních třídách aneb pasování na rytíře Pohádkového království

Je středa 31. ledna 2007, a zatímco některé třídy píšou písemné práce nebo mají hodinu výtvarné výchovy, prvňáčci se dole u šaten připravují na cestu do muzea. Čeká je totiž program, který si pro ně připravila Městská knihovna Chrudim...

Společně s prvňáčky vycházíme ze dveří školy a vydáváme se do chrudimského muzea. A proč tam vůbec jedeme? Prvňáčci se totiž za první půlrok chození do školy naučili písmenka a už si sami mohou přečíst nějakou knížku. A tak proto si pro ně Městská knihovna v Chrudimi připravila slavnostní pasování na rytíře „Písmenkového království“. Cesta ubíhá rychle a za chvíli už stojíme před budovou a vcházíme dovnitř. Když si všichni sundají bundy, postupujeme po schodech do sálu, kde vidíme, že některé třídy ze základních škol v Chrudimi jsou už na svých místech. My si sedáme na místa pro nás vyhrazená. Po příchodu asi dalších dvou škol může program začít. Na pódium vchází rytíři I a Y, kteří mezi sebou bojují mečem. V tu chvíli přichází král „Pohádkového království“ Abecedník I. a ptá se paní učitelky, zda děti zlobily, nebo byly hodné. Docela mě zarazilo, že v sále byl neustálý hluk dětí, ale i maminek, tatínek a jiných příbuzných, kteří se přišli na své malé ratolesti podívat. Král pohádkového království říká dětem, že zde pro ně má klíč k „Pohádkovému království“ a že při jeho předání děti pasuje na Rytíře krásného slova. Poté jedna z dvorních dam přečte název školy a děti ve dvojici předstupují před krále, kde je dva rytíři jmenují rytířem, poté od dvou dvorních dam dostávají klíč, který je vyroben z perníku, a tak se hned některé děti pouštějí do jeho snědení. Naši prvňáčci šli jako předposlední, a když i oni dostali klíč a byli povýšeni, odcházíme všichni zpět do školy. Osobně si myslím, že program byl připraven velmi dobře a že děti se pobavily. Doufám, že se tak budou bavit i při čtení nějaké zajímavé knížky, třeba půjčené z městské knihovny, do které se mohou do konce školního roku zdarma přihlásit.

Monika Netolická, Milan Vojta VIII.A

BAREVNÝ TÝDEN VE ŠKOLNÍ DRUŽINĚ

Každého z nás obklopuje krásný barevný svět, ale někdy jeho barvy moc nevnímáme. Nasadíme si růžové brýle, nebo když máme zlost a vše kolem vidíme rudě, máme smůlu, protože realita všedního dne nám uniká. Barevný týden ve školní družině znamená získat mnoho pěkných zážitků a naučit se hodně nového.

Děti ve školní družině si z barevných papírů vyrobily loutkové divadlo s celou královskou rodinou, tříhlavým drakem a dalšími pohádkovými postavičkami. S barevnými figurkami si zahrály stolní hry, které si samy vymyslely a nakreslily. A barevná tečka na konec bylo připravit talíř ze samých zdravých dobrot. I ten po zhotovení hrál všemi barvami.

Udělejte si i vy pěkný den v tom shonu všedních dní třeba s naším barevným receptem.

Barevný recept

Potřebujeme: toustový chléb, pomazánkové máslo, různé druhy barevné zeleniny, velká vykrajovátko na cukroví.

Postup: Z toustového chleba vykrajujeme různé tvary, potřeme pomazánkovým máslem a podle své fantazie barevně ozdobíme.

Dobrou chuť!

HÁDANKA

Umíte smíchat barvy? Uhádněte, jaké barvy vám vzniknou.

modrá + žlutá =

červená + modrá =

červená + žlutá =

červená + modrá + žlutá =

Jindra Žáková a děti ze školní družiny

SEDMÁCI NA LYŽÍCH

Lyžařský výcvikový kurz VII. B

Na „lyžák“ jsem se moc těšila, přestože jsem na lyžích stála naposledy v páté třídě a to jenom asi dva dny. Jakmile jsme přijeli do chaty, zeptala jsem se paní učitelky, kdy půjdeme lyžovat, a ona odpověděla, že dnes určitě ne.

Po krátkém vybalování za námi přišla a řekla, že jsou výborné podmínky na lyžování, tak ať se oblékneme a za čtvrt hodiny se sejdem před chatou, že se půjde lyžovat.

Na sjezdovce to nebylo zas až tak hrozné, ale bála jsem se sjet dolů. Přišlo mi, že ten kopec je velice prudký a já, která jsem měla asi o pět centimetrů delší lyže, než mají být, se bála, že se mi zkrříží. Nakonec jsem jela, ale zajímavým způsobem – celou cestu dolů jsem plužila. V té chvíli jsem velice obdivovala Janču, protože sice také většinu sjezdovky plužila, ale nevypadala při tom jako já.

Jízda na lanovce byla velmi zajímavá. Jela jsem s Markétkou a Mílou. Všichni tři jsme jeli na lanovce úplně poprvé, takže jsme nevěděli, jak to chodí, a byli jsme rádi, když jsme na lanovku nasedli. Vyjeli jsme úplně v pohodě a vůbec jsme si nevšimli, že je nad námi něco, co se sklápí dolů, abychom nevypadli a hlavně aby nám neupadly lyže. Prostě pohodička. Tohle jsme totiž zjistili, až když jsme jeli podruhé s „ostřílenými“ jezdci. Další jízdy dolů byly lepší, ale ne nejlepší – pořád jsem plužila.

Ve Vítkovcích nebyl další dny sníh, tak jsme jezdili lyžovat skibusem do Horních Míseček. Až tam jsem své lyžování zdokonalila a to úplně. Předposlední den jsem přestoupila do družstva, kde jsme byli jenom tři, a vůbec jsem se nebála jezdit rychle a neplužila jsem ani v zatáčkách a také mě za těch sedm dní lyžování hodně moc bavilo. Přišlo mi to úplně o něčem jiném, když jsem se nebála.

Na lyžařském výcviku se mi líbilo, líbily se mi aktivity a určitě bych si to zopakovala znovu.

Veronika Škrhotá VII. B

ABECEDA z Vítkovíc

„Konečně jsme tady,“ pravím s radostí, když vystupuji z autobusu. Popadám batoh a lyže a razím si cestu do chaty. Je to tu stejné jako před rokem, když jsem tu byla v šesté třídě. Až s tím rozdílem, že dnes jsem o rok starší, je tu sníh a nejedu sem jen na pobyt s aktivitami, ale jsem tu na lyžařském kurzu.

Rozhlížím se po pokoji a trochu truchlím nad jeho velikostí. Přijde mi totiž, že je moc malý, ale to nám nakonec nevadí. Horší je, že před odjezdem poněkud

prořídly řady v naší třídě, a proto nás jede jen pár. Přidali se k nám žáci z béčka a z osmičky. Ale i tak nás jede jen dvacet dva.

„**K**ájo, slyšíme se?“ křičí Pěťa na Víťu při našich televizních novinách. Máme je jako první, a proto to je pro nás poněkud náročnější. Naším úkolem je představit uplynulé dva dny. Na úkolu pracujeme v odpoledním klidu a osobním volnu a myslím, že potlesk sklidila nejen naše vynikající moderátorka Pětka (Bětka), ale i Kája (Vítka), Mikina (Kikina), Pěťa, Pepa a Sabča.

„**O**ch ne!“ zděsím se při pohledu ze sjezdovky. Cestu lanovkou jsem zvládla skvěle, ale tohle... Snažím se opatrně sjíždět svah se svým méně zdatným družstvem. První jízda je trochu děsivá, ale potom se už dostáváme do kondice. A opravdu mě moc těší, že sjezdovku sjíždím bez větších potíží.

„**N**e!“ zkroušeně křičím, protože už dvakrát za sebou prohrávám v kartách. Touto hrou se zabavujeme při odpoledním klidu. Občas také vytáhneme Nervíky, což je hra opravdu na nervy. Často si taky jen tak povídáme, ale já osobně nejraději ležím v posteli a odpočívám.

„**O**patrně!“ volám na Štěpku, která jede za mnou. „Jsou tu boule.“ Dnes je opravdu děsný povrch. Ráno to bylo super, ale teď odpoledne se tu nedá jezdit. Když sjíždím k turniket, ohlížím se za Štěpkou, jestli dorazila ve zdraví. Chystám se vyjet na pás u lanovky, ale nějak to nestíhám a zábrana mě švihá do nohy. Naštěstí už sedíme na další lanovce a v klidu si povídáme. Ten klid nás však rychle opustí, jelikož jsme se tak rozpovídali, že jsme zapomněli sundat zábranu a já mám v očích hrůzu, že se se Štěpkou projedeme dolů. Naštěstí to dobře končí a my bezpečně vystupujeme.

Šlapeme do kopce, který je nad chatou, jelikož se chceme jít podívat do místního obchodu. Někteří dobrovolníci nasazují běžky, které využili jako dopravní prostředek. Teď už stojíme před obchodem a čekáme, až se tam trochu vylidní. Člověk s kolou a brambůrkami. To je typický pohled na krámek. Nezdravé věci tu nese skoro každý. Procházkou s plnými batohy se vracíme na chatu.

„Ejhle, je tu den odjezdu...“ posmutněle pronáším na pokoji. Musím si ještě dobalit a tuto činnost opravdu nesnáším. Ale po té dobré snídani, kterou nám pan Kalenský připravil, se hned lépe pracuje. Jen se mi vůbec nechce domů, protože se mi tu moc líbilo a zažila jsem tu mnoho pěkných zážitků, her,... Na tento „lyžák“ budu dlouho vzpomínat.

Sabina Tomaidesová, VII. A

Celý týden budeme na lyžařském kurzu. Vyjíždíme autobusem z Chrudimi. Je ráno a většina dětí je v autobuse ospalá. Všichni vytahují mp3 přehrávače a mobilní telefony. Jsme rádi, že máme alespoň nějakou zábavu.

„Ejhle už jsme tu!“ slyším ze zadní části autobusu. Všichni se hned hnou dopředu, aby vystoupili jako první. Pořád ještě slyším zvuk motoru a šedý kouř z výfuku zahalil batohy vyndané na silnici. Kufry, tašky, batohy a lyže si všichni hned rozebírají a odcházejí směrem dolů k chatě.

Společně jsme všechno zvládli a začíná vybalování. Potom jdeme na výborný oběd. Celá třída obdivuje šikovnost pana Kalenského a jde si přidat. Máme moc dobrý guláš. Po vydatném obědě vyrážíme na běžky.

Těžké běžecké lyže táhneme do kopce. Dostali jsme se na silnici. Pan ředitel Zdeněk Brož společně s panem učitelem Davidem Hainallem mažou lyže speciálním voskem a vyrážíme. Pěkná stopa a zářivé slunce všem vyhovuje. Po pro někoho náročné cestě jsme unavení a jdeme odpočívat do chaty.

A je to tady! Všichni se moc těší na sjezdovku. Jsme rozdělení na dvě družstva. Zdatní lyžaři jezdí v poklidu a bez zábran. Méně zdatné družstvo je prozatím rádo, že se jim podařilo vůbec sjet sjezdovku a bezpečně nasednout na čtyřsedačkovou lanovku.

Tak, je večer a hrajeme různé hry. Například hru zip, zap, bong. Je to výborná hra na postřeh. Tato hra se všem líbí, a tak ji v následujících dnech hrajeme ještě několikrát.

„Řeknu vám něco o Norsku,“ zaznělo z úst pana učitele Davida Hainalla. Všichni si sedáme do řad za sebou a pozorně sledujeme fotografie z cestování a posloucháme vyprávění. Obrázky z výpravy do Norska jsou moc pěkné. Všichni jsme z vyprávění nadšení a určitě budeme přemlouvat rodiče, aby nás tam také vzali.

„Í,“ slyším ráno skuhrání mé kamarádky Kláry. Celý pokoj je nezvykle rychle na nohách a ptáme se Kláry, co se stalo. Dozvíme se, že je jí špatně. Na sjezdovku s námi nejde a leží v posteli. Na pokoji má radši vysílačku, kdyby se jí náhodou udělalo nějak hodně špatně.

Další, a to předposlední den kurzu je špatný sníh, a tak na svahu moc lyžovat nejde. Na konci sjezdovky je spousta malých kopečků a hodně za sebou. To při první jízdě nevíme a už zdravá Klára se převažuje dopředu a padá. Každá lyže je jinde, ale jedna ochotná paní jí je snáší dolů, čepice Kláře odlétla a hůlky vypadly z rukou. Celý výcvikový kurz se všem moc líbí!

Lucie Vostřelová, VII. A

Přestup na střední školu očima bývalého redaktora

V minulém roce od nás odešli žáci devátých tříd a mezi nimi i redaktoři školního časopisu. A tak jsme se již po druhé vydali za jednou z nich a to za KATEŘINOU TICHOU, abychom jí položili pár otázek a tak se dověděli, jak se jí daří na Střední zdravotnické škole v Chrudimi.

Jak se ti přestupovalo na novou školu?

První měsíc byl náročný. Jelikož je střední škola něco jiného než základní, dělalo mi problémy pár věcí. Jsem zvyklá, říkat si svůj názor a myslím, že je to dobře. Na základní škole nás k tomu vedli a pro život je to určitě velmi přínosné. Jelikož mi ale bylo již brzy řečeno některými kantory, že „můj názor nikoho nezajímá“ měla jsem hodně střetů s učiteli. Vážně mě hodně rozčilovalo to, že když někdo ví, že má stoprocentně pravdu, nemůže se vyjadřovat. Tak si teď alespoň v hlavě říkám pro sebe, že mám stejně pravdu. No a taky docela velkou povinností pro každého nového středoškoláka je, že si musí umět urovnat a rozdělit práci. Už jsem se naučila to, že učení z hodiny na hodinu mi mnohé ulehčí. Studuji opravdu pilně a myslím, že na mé škole by to ani jinak nešlo.

Co se ti líbí na nové škole?

Líbí se mi tam všechno. Je to docela dost sportovně založená škola a sport mě baví. Již na začátku roku nás seznámili s tím, že profese zdravotní sestry je velmi fyzicky a psychicky náročná, proto škola dbá na kondici jednotlivých žáků. Máme docela široký okruh věcí, které nám pomohou zlepšit naši tělesnou aktivitu a kondici. Ať už je to sebeobrana, gymnastika, plavání až po posilovnu, které se u nás hodně věnujeme. Také se mi líbí, že máme možnost podívat se do cizích zemí. V dubnu čeká jen pro vybrané (pouze ti, kteří si to zaslouží chováním a znalostmi) pětidenní kurz angličtiny a seznámení s anglickou kulturou v jednom z měst u Londýna. A na podzim pro ty, kteří jsou nejvíce tělesně zdatní, je připraven desetidenní náročný sportovní kurz v Chorvatsku. Já jsem ráda, že se obou výjezdů mohu zúčastnit. Je to myslím velmi dobrá zkušenost.

Co bys naopak změnila?

Určitě bych změnila to, že máme jen pětiminutové přestávky. To se mi zdá docela málo. Při tom si člověk nestačí odskočit skoro ani na záchod. Také bych změnila přístup některých učitelů k žákům. Víím, že se k nám už nikdo nebude chovat tak, jak jsme byli mnozí zvyklí, ale někdy je to vážně přehnané. Nelíbí se mi, že některý učitel dává jasně najevo, že on má navrch nad všemi žáky. Na střední škole se také každou hodinu z každého předmětu zkouší, a to je častokrát důvod vzteku některých studentů. Někdy je to totiž hodně nespravedlivé. Nikdo ale nikomu nic nedokáže, protože to bylo jen zkoušení, a tak mi někdy připadá, že když to řeknu doslova, jak se učitel vyspí, tak přesně tak se to pak odrazí na známkách. Někdy je kantor usměvavý a docela milý, ale jindy přijde do třídy a od

začátku hodiny je nepříjemný a umí si svou zlost krásně vylít na žácích. Nedělá to ale každý učitel. Jen málo z nich, ale přijde mi to vážně smutné.

Jak zvládáš všechno učení?

Něco zvládám lépe a něco hůře. Ty předměty, které mě baví, mi jdou pochopitelně lépe. Ale své dobré, dá se říct výborné výsledky, mám opravdu zasloužené. Jelikož mě tato škola moc baví, studuji ji pilně. Také si uvědomuji, že má budoucí práce bude s lidmi a že bude opravdu náročná a bude muset být poctivá, učivo si tedy pravidelně oživuji.

Nezasteskne se ti někdy po naší škole?

Po učitelích a po spolužácích. Takový vztah, který byl mezi žáky a učiteli na základní škole, už asi nikdy nepoznám a po kolektivu se mi stýská už teď. A ne málo. Byli jsme prostě parta, která k sobě patřila, ale to si začne každý uvědomovat na konci devátého ročníku. Pak se třída rozejde se slzami v očích a v plném počtu se skoro už nepotká. Nechala jsem na Základní škole Dr. J. Malíka kus svého života a nikdy toho nebudu litovat. Vzpomínky na ni mám vážně krásné.

Máte na vaší škole také školní časopis?

Ne, na naší škole je pouze studentský parlament. Zvolení zástupci se pravidelně scházejí s paní ředitelkou a s učiteli a řeší určité problémy. Podávají jménem třídy určité návrhy a přání, o kterých pak diskutují a někdy je uskuteční. Také má na naší škole každá třída svého zástupce, který musí umět mluvit za všechny. Nezdá se mi to moc jednoduché. Padá na něj také každá vina, za kterou může celá třída, takže někdy musí řešit opravdu komplikované věci. Má třída je opravdu hodně problémová, takže se u nás každodenně řeší různé prohřešky a potíže. Ale nikdo se tam s tím až zas tolik nezabývá. Když někdo překročí tu nejhorší mezi, kterou může, jednoduše ho vyloučí. Každý totiž studuje střední školu dobrovolně, takže ho nikdo nikde násilím nedrží.

Jaké jsou rozdíly mezi základní a tvou střední školou?

Co se týká učiva, je to samozřejmě o mnoho náročnější. Tak jak pro mě bylo děsivé se na základní škole naučit třeba čtyři velké strany sešitu na písemnou práci, tomu se teď můžu jen pousmát. Na střední škole pro mě nesmí být problém se naučit těch stran na test například třicet. Nejnáročnější předmět v prvním ročníku po nás vyžadoval, abychom si na pololetní test nastudovali vážně hodně těžké a odborné učivo, které nám zabralo 108 velkých stran v sešitě. Tento předmět se učím pravidelně, a to je somatologie, ale i pro mě to byl vážně problém a strávila jsem nad tím přes dva týdny, abych dosáhla výsledku, který jsem chtěla. Jiný rozdíl je asi ten, že máme na škole pár kluků, takže mi jde někdy opravdu hlava kolem z toho dívčího kolektivu. Sami všichni víte, co děvčata dokážou, když jsou naštvané. A teď si řekněte, co to asi musí být, když je na škole přibližně 15 kluků. Někdy je vážně docela lituji, protože to s námi mnohdy nemají lehké.

Co ti připadá nejobtížnější?

Odborné předměty jsou hodně náročné. Nejvíce složitá se mi zdá chemie a somatologie. Těm, co uvažují, že by se jednou chtěli zaměřit na školu, kterou studuji, bych doporučila, aby nezanedbávali přípravu, která je nutná pro přijímací

řízení. Myslím, že na moji školu se hodí jen ten, kterého tyto věci opravdu baví. Není to vhodná škola pro to, aby tam někdo šel jen proto, že neví, kam jinde má jít studovat. Brzy by totiž tuto školu ať už dobrovolně, či nedobrovolně musel opustit.

Co bys vzkázala žákům na naší škole?

Budte rádi, že chodíte právě na Základní školu Dr. J. Malíka. I když si to třeba teď někteří neuvědomují, na tuto školu každému zůstanou krásné vzpomínky. A deváťákům bych chtěla vzkázat, že pokud se budou pilně připravovat na zkoušky na jejich budoucí školy, které budou v dubnu, určitě se dostanou tam, kam chtějí. Učitelé na této škole vážně skvěle připraví. Vážně ty základy mám výborné. Takže všem v dubnu budu držet palečky. Sama jsem si to prožila, tak vím, že je to vážně hodně emotivní zážitek. Ale výsledek stojí za to.

Co plánuješ na jarní prázdniny?

O prázdninách budu s přáteli a budu se snažit, alespoň trochu si odpočinout od školy. I když už nám učitelé dali tolik práce, že mě to asi nemine, tak si prázdniny užiji v kruhu těch, které mám ráda. Tedy s kamarády a s přítelem.

Markéta Krčilová a Leona Stará, VI. B

MALÍČKŮV ŽIVOT

aneb Jak vzniká školní časopis

Přemýšlíte někdy o tom, jak vůbec vzniká náš školní časopis? Nejspíš si to neuvědomujete, ale za Malíčkem se skrývá velký kus práce. A při úplném závěru, když se Malíček prodává, nám někteří dokonce oznámí, že za pět korun si ho nekoupí, prý je moc drahý. A i proto vám chceme přiblížit a ukázat, jak Malíček přichází na svět, kolik lidí se podílí na jeho přípravě, a potom možná zjistíte, že těch pět korunek je jen symbolická cena.

V redakční radě pracuje šest stálých členů a letos nám přišly pomoci šestačky a páťáčky. Naši redakční radu vede paní učitelka Hana Musilová. Radí nám s psaním článků, opravuje nám chyby a posílá nás třeba na nějaké projektové dny, o kterých potom píšeme.

Celá redakční rada se schází ve čtvrt na osm každou středu ve třídě 8. A. Tady si rozdělujeme úkoly, čteme si hotové články. Uvědomujete si, kolik práce je třeba jen na anketě? Jen vymyslet anketní otázku je nadlidský úkol. A potom obcházet jednotlivé třídy! A co teprve takový rozhovor! Kolikrát musíme jít jen za některými učiteli a vyslechnout odpověď: „Teď nemám čas, přijďte zítra.“

Když už máme napsané články a zaplněné různé stálé rubriky, Malíček se odesílá (přes e-mail) panu učiteli Zapletalovi, který přidá fotografie a obrázky. Potom je Malíček na cestě za panem ředitelem, který udělá veškeré grafické úpravy.

A pak se Malíček tiskne. Každá jeho stránka je vytisknuta zhruba 150x. Každou stránku pak musíme přehnout. Má-li Malíček 28 stránek, počítejte se mnou, je to celkem 1050 přehnutí. Občas si připadáme jako v manufaktuře. Potom se z jednotlivých stránek tvoří Malíček po Malíčku, který se postupně sešívá. Podle mě je to jedna z nejtěžších a nejnáročnějších prací na utvoření Malíčku.

Následuje prodej, při kterém se všichni členové aktivně zapojí. Rozprchneme se do chodeb a nabízíme Malíčky, kde se dá. A když je všechny prodáme, jsme rádi, že si naše díla bude někdo číst.

Sabina Tomaidesová, 7.A

ZNÁTE NAŠE U

V MINULÉM ČÍSLE JSTE MĚLI POZNAT UČITELE PODLE JEJICH ZÁJMŮ A KONÍČKŮ. TENTOKRÁT TO UŽ BUDE SLOŽITĚJŠÍ. OTÁZKA TOTIŽ ZNÍ „JAKÁ POSTAVA (AŽ UŽ FILMOVÁ, Z KNÍŽKY NEBO NĚJAKÁ OSOBNOST) JE VÁM BLÍZKÁ NEBO KTEROU OSOBU POVAŽUJETE ZA SVŮJ VZOR A PROČ?“ UČITELÉ TO OPRAVDU NEMĚLI LEHKÉ. TAKŽE ZKUSTE VYŘAZOVACÍM ZPŮSOBEM DÁT K SOBĚ UČITELE A ODPOVĚDI. POKUD TO BUDE SPRÁVNĚ, VYJDE VÁM SLOVO.

DOTÁZÁNÍ BYLI:

PANÍ UČITELKY HANA ŠUSTROVÁ - **T**, PAVLA SÁDECKÁ - **A**, MIROSLAVA HŘEBENOVÁ - **P**, IVA BROŽOVÁ - **A**, PAVLA ADÁMKOVÁ - **V**, HELENA DRAŠTIKOVÁ - **O** A PAN UČITEL ROBERT KOČÍ - **S**

ODPOVĚDI:

1. Jelikož mám rád(a) přírodu a také dělám turistiku, oblíbil(a) jsem si knížky od fotografa Jiřího Havla. Díky jeho fotkám vidím místa, která asi nikdy nenavštívím.
2. Mně je blízká Marie Curie Sklodowska. Byla to fyzička a chemička, která objevila polonium a rádium. Vydržela dlouho řešit svůj problém, byla cílevědomá. Není mi u ní blízké jen to, že spala jen čtyři hodiny denně ☺.
3. Je to Brad Pitt, protože je to sportovec, elegantně se obléká, je cílevědomý a někam to dotáhl.
4. Mým vzorem je například český herec Marek Eben. Obdivuji ho pro vřelý přístup k rodině (k manželce, která je upoutaná na invalidní vozík, či bratrům, se kterými koncertuje). Dále se mi líbí, jak ovládá český jazyk. Dokáže velice příjemně moderovat různé pořady v televizi.
5. Mezi mé oblíbené knihy patří knihy Terryho Prattcheta, a to

Č
I
T
E
L
E
?

hlavně ty, ve kterých vystupuje Bábi Zlopočasná. Stejně jako Bábi i já mám rád(a) přírodu, jsem spíše samotář(ka), snažím se pochopit jednání lidí a vždy se snažím jednat přímo.

6. Oblíbených osobností mám více, ale protože se v poslední době kolem mě pohybují lidé spíše pesimističtí nebo většinu času zamračení, napadá mě Zdeněk Troška. Je to člověk, kterého jsem viděl(a) vždy s úsměvem na tváři. Takové lidi mám rád(a) a ty v životě vyhledávám. Dále má rád hudbu, varhany, klavír, dobré jídlo a hlavně čerty. Stejně jako já.
7. Zaujala mne postava maminky Hermínky z knihy Oty Pavla Smrt krásných srnců. Dokáže se postarat o své tři synky a manžela. Své vlastní sny a přání neustále odsouvá stranou, neboť je pro ni důležitá spokojenost a zájmy jejích čtyř mužských.

TAJENKA:

Nika Hrouzková, Monča Netolická, VIII.A

VÝLETY DO KRAJINY FANTAZIE

aneb píšeme bajky

Zajíček a vlk

Do lesa, kde panoval klid a pohoda, se přestěhoval vlk. Byl velmi namyšlený a nechtěl se bavit s ostatními zvířaty jen kvůli tomu, že byl bohatší a chytřejší než ostatní. I když měl hodně peněz, nikomu nikdy nic nedal ani nepůjčil. V lese bydlel také malý zajíček. Byl velmi chudý a bydlel jen ve velmi malé noře bez postele a bez všeho ostatního potřebného vybavení. Bydlel tam jen proto, aby mu nebyla venku zima.

Jak už to tak na světě bývá, dostal se zajíček jednoho dne do velké tísně a měl obrovský hlad. Byl sice silný a šikovný, ale jídlo nebylo možné sehnat, protože neměl peníze. Šel tedy požádat o pomoc bohatého vlka. Požádal ho, aby mu dal trochu jídla, a řekl, že až on bude potřebovat pomoci, zajíček mu s radostí poradí a pomůže. Vlk mu řekl, že ani náhodou, a zajíčka vyhodil. Ten to tedy nějak přečkal a na jaře si našel hezkou práci a byl na tom zase dobře. V tu dobu vlk šel na procházku, a když procházel hustým lesem, zakopl a spadl do hluboké jámy. Začal volat a přivolat zajíčka. Zajíček byl tak hodný a vlkovi pomohl. Ten se najednou úplně změnil. Viděl, že pomáhat se opravdu hodně vyplácí, a tak začal být štědrý a našel si hodně kamarádů.

Monika Netolická, VIII. A

O chamtivém medvědovi

Byla jednou jedna medvědí rodinka. Táta medvěd a máma medvědice spolu měli tři medvíďata. První se jmenovalo Honzík, druhé Maruška a poslední člen rodiny nesl jméno po svém otci, tedy Miša. Právě Miša byl nejstarší z medvíďat, a proto měl jít

sourozencům příkladem a pomáhat mamince a tatínkovi. Jednoho dne přišla krutá zima. Na zimu nebyla rodina ještě připravena, a tak se maminka, tatínek a Míša museli vypravit pro jídlo, aby měli v době mrazů co jíst. Byli domluveni, že když někdo najde někdo k jídlu, donese ho domů. Tatínek se vydal na kopec U sedmi smrků. Objevil trochu medu, a tak se rychle vydal zpět do doupěte, aby to oznámil rodině a uložil ho do spíže. Maminka medvědice šla naopak dolů k potůčku, aby se pokusila ulovit nějakou malou rybku. To se jí také podařilo. S kořistí v tlamě rychle běžela k domovu podělit se s ostatními. Jen Míša byl líný a řekl si: „Nač já bych se snažil, když Maruška a Honzík mohou být v teple našeho doupěte?“ Vylezl na nejbližší strom v domnění, že počká, až se rodiče vrátí. Najednou o kousek výš nad sebou uviděl díru v kmeni. Velmi zvědav tam vylezl a podíval se dovnitř. Věřte tomu nebo ne, uvnitř byla spousta medu. Míša neodolal, nabral na tlapku med a olízl ho. Byl tak sladký. Měl na něj takovou chuť, že jak rychle med našel, tak rychle zapomněl na dohodu s rodiči. Jedl a jedl a jedl. Už neměl ani hlad, ale při představě, že by med snědl někdo jiný, vylízl ho do poslední kapky. Byl tak přecpaný, že se ani neudržel na stromě a spadl dolů. Celý týden mu bylo moc špatně a vyčítal si svoje nerozvážné chování.

Od té doby pokaždé, když nalezne potravu, podělí se s ostatními a má radost, že mohl své rodině pomoci.

A ponaučení? Nemysli jen na sebe, protože nejsi jediný na tomto světě!

Nikola Hrouzková, VIII. A

Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá

Byl jednou jeden Zbyšek a Mahulena. Byli to kamarádi a znali se už spoustu let. Jako malí si hráli na písečku a dělali bábovičky. Když už trošku povyrostli, chodili spolu i do jedné školy a třídy. A jak už to tak u kamarádů bývá, pomáhali si v každé situaci, i když to nebylo zrovna moc poctivé. A protože Mahulena byla velmi učenlivá a měla školu ráda, nechávala Zbyška opisovat.

Jak tak léta plynula dál a dál, dostali se Zbyšek a Mahulena do sedmé třídy. Byla zima a celá jejich třída až na výjimky jela na hory. A aby se naplnila kapacita, nabídlo se čtyřem osmačkám, jestli by chtěly jet s nimi. Nakonec s jejich třídou odjely tři. Na začátku bylo všechno v pohodě. Všichni se spolu normálně bavili, užívali si sněhu neboli bláta, toho, že nebyla škola. Ale pak nastal někde zlom. Nikdo neví kde, ale Zbyšek se zbytkem kluků se přestali s holkami z jejich třídy bavit a bavili se pouze s osmačkami. Což o to, to by se ještě dalo přehlédnout, ale když je nakonec začali pomlouvat, to už bylo moc. Holky to strašně moc mrzelo. Nejvíce Mahulenu, protože ji pomlouval velmi dobrý kamarád, kamarád z dětství, a to Zbyšek.

Ty hory kde všichni společně byli, vzájemně nějak přežili, ale to špatné v nich přeci jen zůstalo. Vztahy a důvěra byly silně nabourány a bude hodně dlouho trvat, než se to zas napraví. A ještě abychom se vrátili ke Zbyškovi a Mahuleně. Jejich přátelství skončilo a tím i Zbyškovo opisování. Mahulena už ho nenechává opisovat a asi se to jen tak nezmění. No jo no, ne nadarmo se říká: „Jak se to lesa volá, tak se z lesa ozývá!“

Nikola Tajzlerová, VIII. A

VÍTE, ŽE...

KAŽDÝ DEN SE SETKÁVÁME S MNOHA VĚCMI, KTERÉ NÁM PŘIJDOU NAPROSTO BĚŽNÉ. ALE NAPADLO VÁS NĚKDY, KDO VŠECHNY TY VĚCI VYMYSLĚL? ZAJÍMALO BY VÁS TO? ANO? TAK POKRAČUJTE DÁLE VE ČTENÍ...

ZAČNEME VĚCMI A ČINNOSTMI, SE KTERÝMI SE SETKÁVÁME V NAŠEM DOMOVĚ:

ŽEHLENÍ

Již v 8. století používali Číňané k žehlení hedvábí žehličky. Podobaly se pánvičkám naplněným rozžhaveným dřevěným uhlím. V roce 1882 vynalezl H. Seely první elektrickou žehličku. V roce 1938 vynalezl E. Schreyer napařovací žehličku s termostatem (kontrolní teploměr), již bylo možno volit různé teploty podle charakteru žehleného materiálu.

ZÁMKY A KLÍČE

Již v období okolo 2500 let př. n. l. vyráběli Číňané pravděpodobně zámky a klíče. Byly to dřevěné závory zasouvané do otvoru v trámu. V roce 1865 vynalezl L. Yale (USA) zámek s cylindrickou vložkou, jehož principu se využívá dodnes.

A TEĎ NĚCO PRO KLUKY, MRKNEME SE NA DOPRAVNÍ PROSTŘEDKY:

JÍZDNÍ KOLA

V roce 1839 zkonstruoval K. Macmillan první jízdní kolo (pedály byly upevněny k tyčím, které byly spojeny se zadním kolem). V roce 1870 sestrojil J. Starley jízdní kolo, jehož přední kolo bylo větší než zadní. Dostalo název kostitřas. V roce 1885 sestavil J. K. Starley hlavní součásti moderního jízdního kola. (Kola měla stejnou velikost, ozubený převod a plné pneumatiky.) V roce 1888 vynalezl J. Dunlop pneumatiky pro jízdní kola plněná vzduchem. Jízda se tak stala pohodlnější.

MOTOCYKLY

V roce 1868 si nechali E. a P. Michauxovi patentovat první motocykl. (Michauxův motocykl bylo jízdní kolo vybavené malým parním strojem pod sedadlem. Stroj poháněl zadní kola řemenem.) V roce 1885 vyzkoušel Gottlieb Daimler na dřevěném jízdním kole benzínový motor. V roce 1895 zkonstruovali hrabě de Dion a G. Bouton vylehčený motor pro motocykly. V roce 1901 sestrojili M. a

W. Wernerovi první moderní motocykl. (Motor byl umístěn mezi předními a zadními koly a byl ovládán páčkami na řídítkách.) Od 50. let dostávaly motocykly aerodynamický tvar a některé poslední modely motocyklů mohou dosáhnout rychlosti až 483 km za hodinu.

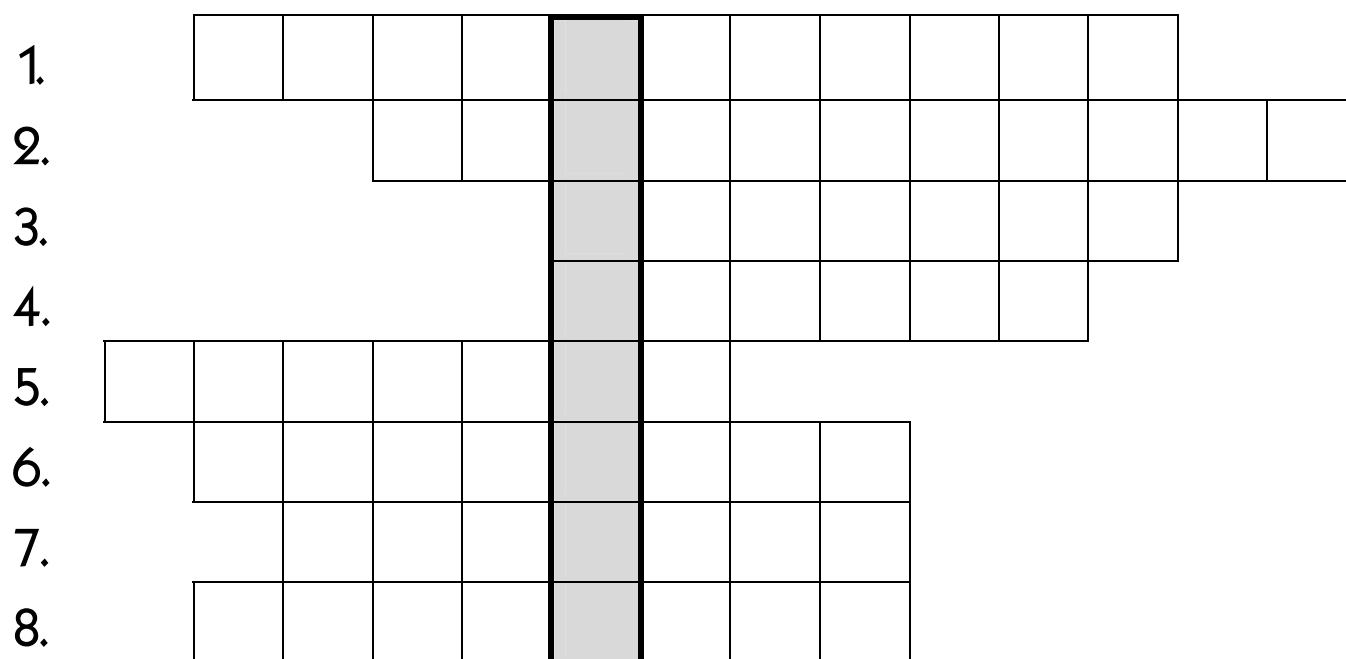
Nikola Hrouzková, VIII. A

Hrátky pro děti i starší

Kdo by neznal animované filmy od Pixaru či Disneyho. Každý z vás má určitě rád aspoň jeden z těch nezapomenutelných filmů jako je Shrek nebo Hledá se Nemo. V tomto čísle jsme si pro vás připravili hádanky týkající se těchto filmů. Takže, pokud chcete zjistit, jak je znáte a co všechno o nich víte, vezměte do ruky pero a začněte luštit.

1. Křížovka:

1. Čtyři zvířecí přátelé se vydají do divočiny. Lev, zebra, žirafa a hroch. Jak se jmenuje tento příběh?
2. Rodinka s neuvěřitelnými schopnostmi. Jsou nerozlučná parta. Jak se jmenuje jejich rodina nebo příběh?
3. Postavičky, které jsou zajímavé hlavně tím, že jsou vlastně z plechu, umělé hmoty nebo železa. Jsou však živé. Víte, jak se jmenuje tento film?
4. mravenec. Červený šátek s černými puntíčky uvázaný okolo krku. Super kamarád a taky pohotový při řešení jakéhokoliv problému. Víte, jak se jmenuje?
5. a Obelix. Tato dvojka s rozdíly jak povahovými, tak vzrůstovými se skvěle doplňuje. Jak zní jméno druhého hrdiny?
6. s.r.o. Jsou z jiného světa. Svě město zásobují energií, kterou produkují lidské děti svým křikem, protože je v noci chodí strašit. Co je to za druh živé rasy?
7. Příběh, který všichni jistě znáte. Žije v moři a je to neúprosný zabiják, ale tenhle je vegetarián? Myslíte, že to není možné? Tak zkuste uhádnout, čím je to příběh? A pak se na něj podívejte.
8. straší. Mohli jste zhlédnout v kinech. Tři děti objeví dům, ve kterém se děje něco zvláštního. Doplně do tajenky začátek názvu.

Tajenka

--	--	--	--	--	--	--	--

2. Spoj k sobě dvojice hrdinů:

Shrek

Woody

Nemo

Marlin

Tarzan

Jane Porter

Blesk McQueen

Oslík

Buzz Raketák

Luigi

3. Co z těchto pojmů nepatří mezi ostatní do řádku?

Tarzan	gorily	Terk	Tantora	voják
Shrek	Fiona	Ariela	oslík	dračice
Garfield	Odie	Jon	Pooky	žralok
Nemo	Marlin	Nora	Bruce	Kolárka
Marty	Strašpytlík	Alex	Melman	Glorie

4. V dvojsměrce najdi slova z níže uvedené nápovědy:

Y	M	G	L	O	R	I	E
T	E	A	S	H	R	E	K
R	L	R	B	F	A	A	N
A	M	F	O	M	R	E	I
M	A	I	B	N	I	C	L
J	N	E	M	O	E	U	R
O	Ř	L	I	R	L	R	A
N	L	D	R	A	K	B	M

Nápověda: MARTY, GLORIE, MELMAN, JON,
GARFIELD, DRAK, BOB, NORA,
NEMO, MARLIN, SHREK, ARIEL,
BRUCE,

Ze zbylých písmenek sestav slovo, které se bude hodit do této věty:

Andrew Stanton natočil například film Hledá se Nemo, Život brouka atd. Podílel se jako jeden z režisérů na filmovém hitu Život brouka a spolupracoval na scénářích ke všem čtyřem celovečerním filmům ze společné produkce studií Disney a Pixar.

--	--	--	--	--	--

5. Malý kvíz:

Animovaný film Auta vydala společnost :	Animované filmy nejdříve tvoří:	Kolik má film Madagaskar hlavních hrdinů?	Nemo je:
a) Pixar	a) Ilustrátor	a) 4	a)Klaun pruhovaný
b) Albatros	b) Animátor	b) 3	b)Klaun očkovaný
c) Hollywood	c) Programátor	c) 2	c)Klaun po očkování
d) Miramax	d) Malíř	d) 5	d) Klaun očkatý

Z kolika členů je tvořena super rodina Úžasňákových:	Roztomilá postava Garfield je: "" =	V době ledové jsou hlavními postavami Mamut, lenochod, šavlozubý tygr. Jak se jmenují?	Kdo byl Ariela?
a) 7	a)bláznivý kocour	a) Dráp, Sid, Manfred	a) Lesní víla
b) 4	b) zlý kocour	b) Manfred, Sid, Diego	b)Mořská panna
c) 5	c) černý pes	c) Don, Sid, Mandy	c) Princezna
d) 6	d) rezatý a tlustý kocour	d) Many, Dis, Diego	d)zlá čarodějnice

6. Poznej postavu:

Žije v bažině se svojí ženou a kamarádem. Jeho žena je princezna a kamarád zvíře. Má šnečí uši a zelenou pleť a je silnější postavy. Kdo to je?

Zuzana Steinerová VIII.A a Jana Kapounová VII.A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** N. Hrouzková, M. Kadlecová, J. Kapounová, M. Krčilová, D. Kreuzerová, M. Netolická, L. Stará, Z. Steinerová, S. Tomaidesová, M. Vojta
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.zsmalika.cz**